

Dag 8, zaterdag 16 juni

Hans

1.30 uur.

'Wat ga je doen, we liggen net in bed,' mompelde Ingrid, toen ik langs haar heen het bed uitgleed.

'Ik kan niet slapen,' zei ik zachtjes, 'en ik heb het ontzettend warm. Ik ga er even uit en kom zo weer terug in bed.'

Ingrid zei niks terug en draaide zich om, alsof ze er niets mee te maken wilde hebben.

In m'n onderbroek ging ik op de rondzitbank zitten en duwde op de knop van de sfeerverlichting. Ik had gelukkig geen hoofdpijn meer, maar m'n kop bleef maar rondtollen en slapen lukte niet, ook al was ik nog zo moe.

Ik pakte een flesje water uit de koelkast en sloeg het schrift open waarin ik m'n dagboek bijhield.

Ik vond het belangrijk om zo precies mogelijk te registreren wat we hadden beleefd, inclusief de gevoelens die daarbij hoorden, zodat ik het later nog eens terug kon lezen. Andere vakanties had ik dat ook gedaan, maar toen waren het meer korte stukjes om later bij de foto's te plakken. Ingrid vond de manier waarop ik het nu deed belachelijk.

'Wat wil je daar nu mee?' had ze al een paar keer gevraagd, maar ik vond het lastig om uit te leggen.

Het leek of Inge het als een bedreiging zag. Misschien omdat ik met mijn verhaal een interpretatie aan alles gaf waar zij geen invloed op had. En als Ingrid iets moeilijk kan hebben, is het 't gevoel dat ze geen grip op de zaak heeft, dat dingen haar door de vingers glippen.

Ik heb wel een beetje hetzelfde, in die zin lijken we op elkaar. Grip en controle, orde en netheid, we vinden het belangrijk en ze staan soms andere dingen in de weg.

Als het om gevoelens gaat zijn we een stuk minder in balans. Dan reageren we heel verschillend en begrijpen elkaar niet altijd. Waar ik m'n gevoelens heel expliciet wil uiten, is Ingrid veel terughoudender.

De jaren kabbelden voort.

Hoewel, bij kabbelen denk je vooral aan 'rustig verdergaan'.

Voor de jongens verliep het de meeste tijd op het oog redelijk normaal, als je het gebruikelijke jongensgedoe met de daarbij horende huisartsenbezoekjes niet te zwaar laat meewegen. 'Boys will be boys' werd dan vaak lachend gememoreerd, en daarmee was voor mij meteen alles gezegd. Julia had het daar moeilijker mee – moeders zitten toch wat sneller in de tranen als er een hechtinkje bij hun kroost moet worden gezet – maar achteraf viel het altijd mee.

Op ons zelf was het woord 'kabbelen' beduidend minder van toepassing.

Jezus, had het maar gekabbeld! Wat zou ik daar niet voor over hebben gehad.

Nadat de euforie van het toch kunnen krijgen van kinderen was weggeëbd en de jongens opgroeiden, van peuter naar kleuter naar basisschoolleerling, kwamen we in een fase waarin we als echtpaar op zoek moesten naar een nieuwe balans.

Ik was druk met werk en, toegegeven, veel weg. Julia zat thuis.

In het weekend was het meestal gezellig, voor mij waren die twee dagen per week nadrukkelijk voor het gezin. Als ik toch wat voor mijn werk moest doen, deed ik dat 's avonds laat, als iedereen – Julia lag er meestal ook vroeg in – al naar bed was.

We gingen op zaterdag regelmatig met de kinderen ergens naartoe en op zondag speelden we allerlei spelletjes of werd eindeloos met Lego gebouwd. Als ik eraan terugdenk hoe vaak ik tussen alle Lego-blokjes aan het zoeken was naar juist dat éne dingetje dat nodig was om het bouwwerk precies volgens het plaatje te kunnen maken, loopt het zweet me nog over de rug. Kostbare momenten waren het.

Door de week was ik veel minder bij ons gezin betrokken en kwam het meeste op Julia neer. Ook mijn avonden waren dikwijls bezet en ik at regelmatig buiten de deur. Soms was ik dan net op tijd om de jongens voor te kunnen lezen voordat ze naar bed gingen, om daarna moe op de bank neer te ploffen.

Hoe het met Julia ging zag ik niet, vroeg ik me eigenlijk ook niet echt af. Natuurlijk werd door mij 's avonds geregeld gevraagd: 'En hoe ging jouw dag?' Naast het obligate antwoord 'goed hoor', kwam er dan meestal een verhaal over de kinderen, hun schoolprestaties of dat ze ergens hadden ge-

Die tijd werd me helaas niet gegeven.

Het gesprek dat we hadden gehad was al te veel geweest.

De week erna werd ik opnieuw op mijn werk door buurvrouw Ida gebeld.

Het was kwart over twaalf en onze kinderen stonden huilend bij haar in de kamer.

Maarten had na de vakantie van ons een eigen huissleutel gekregen. Toen hij de deur opendeed zag hij Julia onderaan de trap liggen. Ze was niet bij kennis en overal lag bloed. Hij had Peter weer vlug naar buiten geduwd en samen waren ze naar Ida gerend. Die had direct 112 gebeld en daarna mij.

Ik zei in het kort tegen mijn secretaresse Jolanda wat er aan de hand was, liep daarna door naar de directeur om ook hem op de hoogte te stellen en vertrok.

Mijn hart bonsde in mijn keel, maar ik hield me voor dat het geen enkele zin had om als een idioot naar huis te racen. Er was waarschijnlijk inmiddels een ambulance onderweg en zelf kon ik niet veel doen.

Toen ik onze straat inreed stond er inderdaad een ziekenwagen voor ons huis en waren twee verplegers bezig om Julia op een brancard naar buiten te brengen. Haar ogen waren gesloten en haar hoofd zat onder het bloed. Mijn ergste nachtmerrie was waarheid geworden en ik had het niet kunnen voorkomen.

Nadat ze Julia in de ziekenauto hadden geschoven kwam een van de verplegers naar me toe.

‘Bent u de man van deze mevrouw?’ vroeg hij vriendelijk.

‘Klopt,’ zei ik. ‘Hoe is het met haar?’

‘Dat weet ik niet,’ zei hij. ‘Ze ademt in ieder geval. Zo te zien heeft ze een flinke smak gemaakt, ze lag namelijk onderaan jullie trap in de gang. We brengen haar zo snel mogelijk naar het ziekenhuis in Goes, daar zullen ze verder beoordelen wat er moet gebeuren. Ik wil aan u vragen om straks ook naar Goes te komen. Dan kunnen de artsen daar met u overleggen wat volgens hen het beste is. Doe in ieder geval rustig aan, want ze zullen nog wel even met haar bezig zijn en het heeft dus geen enkele zin om als een gek achter ons aan te rijden. U heeft een paar kinderen, zag ik, en die hebben u op dit moment heel hard nodig. Ik wens u veel sterkte.’